

Een onuitwisbare indruk

Ja, dat was het zeker, een bijzondere reis. Het was een reis om nooit te vergeten. Maar ook een reis om nooit te vergeten hoe goed wij het hebben.

Maandag 28 november vertrokken met een volgepakte bus richting Krakau. Een lange reis van zo'n 1200 km. De reis verliep voorspoedig. Het plan was om de volgende dag naar het adres te gaan om goederen te lossen, dan naar Przemyśl (vlakbij Oekraïense grens) om zes Oekraïners op te halen, hotel zoeken en de volgende dag naar huis. Echter op weg naar Krakau kwam er al met de vraag of we nog mensen in Warschau op wilden halen. "Klein" ommetje, maar we willen wel zo efficiënt mogelijk rijden en dus de bus ook weer vol op de terugweg. En omdat we dan

toch naar Warschau moesten, konden we ook zelf nog wel goederen brengen in Chelm. Goederen die rechtstreeks naar Oekraïne gaan.

Bij het centrum in Krakau waren we meteen al onder de indruk.

Na een uiterst hartelijk ontvangst werden we rondgeleid door de voedsel- en kledingbank voor Oekraïners. De coördinator vertelde dat er dagen waren dat ze wel 300 mensen kregen voor kleding en andere zaken. Ondertussen stonden de eerste mensen al te wachten. Krakau is de eerste grote stad in Polen vanuit Oekraïne en daarmee ook een vluchtplaats voor de mensen daarvandaan.

Goederen in Krakau

Het team in Krakau

Deel van de goederen is in kerstcadeautjes voor de kinderen verpakt

Fast Lane Ukraine

Vervolgens op weg naar Przemyśl om twee dames op te halen. Een rit van drie uur. Beide dames al 24 uur onderweg vanuit Oekraïne en nog een lange reis met ons te gaan. De verhalen raakten ons. Het verdriet in de ogen, alles achterlatend, niet wetende het ooit weer terug te zien. Echtgenoten en ouders die achterblijven in oorlogsgebied, wetende dat ze maar een paar uur per dag elektriciteit hebben met alle gevolgen van dien. Ook de beelden op het station van moeders met kinderen, met niks anders dan een koffer, raken me nog steeds.

De volgende rit richting Chelm duurde weer 3,5 uur. Eind van de middag daar goederen gelost bij een transportbedrijf. Oekraïense vrachtwagens stonden al klaar om geladen te worden. Na nog weer drie uur rijden kwamen we in Warschau aan. Een tentenkamp nabij het station. Grote witte tenten voor de eerste opvang. Gelukkig wel verwarmd. Daar kregen we nog vier dames mee, mannen tussen de 18 en 60 jaar mogen het land niet verlaten. Ook weer met hun eigen verhaal. De meeste passagiers kwamen uit Kiev, waarvan we allemaal weten hoe dat er uitziet momenteel. Nog 1,5 uur rijden naar Łódź voor het volgende hotel.

Woensdagochtend weer op pad richting Nederland. Ook deze rit verliep zonder problemen. Tijdens de rit natuurlijk meer verhalen gehoord. Uiteindelijk kwamen we rond 22.00 uur aan in Utrecht bij de Jaarbeurs. Onze passagiers werden hier opgevangen. Weer onbekend gebied in een onbekend land. Wat ons daar erg raakte was het polsbandje wat ze om kregen. Natuurlijk noodzakelijk, maar het voelde voor ons als een markering. En het was vervolgens zwaar om ze daar achter te laten. Net toen wij weg wilden rijden, kwam er nog een gezin met kleine kinderen aan. Overduidelijk geen rijk gezin, spreken geen woord Engels en daar sta je dan met je tassen en je koffer, niet wetende wat er verder gaat gebeuren.

Inmiddels weten we dat onze groep is doorgebracht naar Friesland. Daar hebben ze een kamer waar ze met zes personen zitten. Mensen die ze vooraf nooit ontmoet hadden en nu moet je ineens een kamer delen. We weten niet hoe groot het is en hoe de situatie verder is. We hopen op korte termijn een kijkje te gaan nemen.

De reis heeft een onuitwisbare indruk gemaakt. Het is ook een reis die we begin volgend jaar nog een keer gaan maken, als het nodig is. Maar eigenlijk hopen we dat we de reis de andere kant op mogen maken. Dat we de mensen weer terug naar huis mogen brengen.